

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-209)

Dec (1) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	9
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	17
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	23
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	30

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 29)

ஸ்ரீலக்ஷ்மீதந்திரம் - பதினைந்தாவது அத்தியாயம்

சக்ர:

1. நமஸ்தே பத்மஸம்பூதே நம: கமலமாலினி

நம: கமலவாஸிந்யை கோவிந்த க்ருஹமேதிநி

பொருள் - இந்திரன் மஹாலக்ஷ்மியிடம் கூறத் தொடங்குகிறான்: தாமரையில் உதித்தவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். தாமரை இதழ் போன்று மென்மையான உனக்கு வந்தனங்கள். கோவிந்தனனின் பத்தினியும் தாமரையில் வசிப்பவளும் ஆகிய உனக்கு நமஸ்காரங்கள்.

2. நமஸ்தே கஞ்ஜ கிஞ்ஜல்க கல்பிதாலக விப்ரமே

ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வபூதாநாமந்த:ஸ்தே ஸர்வஸாக்ஷிணி

பொருள் - தாமரையின் தண்டுகள் போன்று மென்மையான கூந்தல் கொண்ட உனக்கு நமஸ்காரம். அனைத்தும் அறிந்தவளும், அனைத்து உயிர்களின் உள்ளில் இருப்பதால், அனைத்திற்கும் சாட்சியாக உள்ளவளும் ஆகிய உனக்கு நமஸ்காரம்.

3. த்வத் வக்த்ர கமலோத்பூதம் ஸர்வம் ததவதாரிதம்

தத்த்வத் ஸ்ருஷ்டம் த்வயா த்ராதம் த்வய்யேவ லயமேஷ்யதி

பொருள் - உன்னுடைய தாமரை போன்று சிவந்த உதடுகளால் நீ கூறிய அனைத்து உபதேசங்களையும் நான் உணர்ந்தேன். அதாவது நீயே அனைத்து உயிர்களும் படைக்கிறாய், நீயே அவற்றுக்கு நிலையான ஆதாரமாக உள்ளாய், இறுதியில் உன்னிடமே அவை லயிக்கும்படிச் செய்கிறாய் என்று அறிந்தேன்.

4. மாதா மாநம் மிதிமேயம் விதா ஏதாஸ்த்வதாத்தமிகா:

த்வாமேவாராத்ய ஜீவாஸ்தே தரந்தி பவஸாகரம்

பொருள் - தாயே! மஹாலக்ஷ்மீ! அறிபவன், அறியக்கூடிய வஸ்து, அறிவு ஆகிய அனைத்தும் நீயே அல்லாமல் வேறு ஏதும் இல்லை. உன்னை ஆராதித்தால் மட்டுமே ஜீவாத்மாக்கள் ஸம்ஸார என்னும் பெருங்கடலைக் கடக்க இயலும்.

5. ஏவாமாதி மயா தேவி தத்த்வதஸ்த்வ வதாரிதம்

கௌதாஹலமிதம் மே அத்ய வர்த்ததே பத்மஸம்பவே

பொருள் - தேவீ! மஹாலக்ஷ்மீ! இவை அனைத்தையும் நன்கு அறிந்துகொண்டேன். தாமரையில் அவதரித்து, அதிலேயே வசிக்கும் உன்னை மகிழ்விக்கும் வழி என்ன என்று அறிய ஆவலாக உள்ளேன்.

6. தோஷணீயாஸி கேந த்வம் உபாயேந அம்புஜாஸநே

பரம: புருஷார்த்தோ யஸ் த்வத் ப்ரீதிஸ் தஸ்ய ஸாதநம்

பொருள் - தாமரையில் உதித்தவளே! உன்னை ஆராதிக்கும் உபாயம் என்ன? உன்னை மகிழ வைப்பதான உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தை ஒருவன் அடைவது எப்படி?

7. த்வத் ப்ரீதௌ க உபாய: ஸ்யாத் கீத்ருச: கிம்வித: ஸ்ம்ருத:

ஏதந் மே ஸகலம் ப்ருஹி நமஸ்தே பத்மஸம்பவே

பொருள் – உன்னை மகிழ வைக்கும் உபாயம் எது, அதன் தன்மை எத்தகையது, அதனை அடையும் தகுதி என்ன? தாமரையில் உதித்தவளே! உனக்கு நமஸ்காரம்! இவை அனைத்தையும் நீ எனக்கு விவரமாக உரைப்பாயாக.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 209)

பூர்வபக்ஷம் - அந்தர்யாமியாகக் கூறப்படுபவன் ஜீவாத்மாவே ஆவான். ஏன்? விடை அளிப்போம். ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-23) - த்ருஷ்டா ச்ரோதா - காண்பவன் கேட்பவன் - என்று கூறுவதன் மூலம், அந்தர்யாமியாக உள்ளவன் கண்ணால் காண்பவன் என்றும் காதால் கேட்பவன் என்றும் தெளிவாகிறது. இவ்விதம் இந்திரியங்கள் மூலம் ஏற்படும் அறிவைக் கொண்டவன் ஜீவாத்மாவாக மட்டுமே இருக்க இயலும். மேலும் ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் (3-7-23) - ந அந்யோதோஸ்தி த்ரஷ்டா - இவனைக் காட்டிலும் காண்பவன் வேறு யாரும் இல்லை - என்று கூறப்படுகிறது. ஆக இங்கு அந்தர்யாமியாகக் கூறப்பட்டவன் ஜீவாத்மா என்றே தேறுகிறது.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல; ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-2-19) - அந்தர்யாமீ அதிதைவாதி லோகாதிஷு தத் தர்ம வ்யபதேசாத் - அதிதைவம் (மற்ற தெய்வங்களுக்கும் தெய்வம்), அதிலோகம் (அனைத்து லோகங்களுக்கும் தெய்வம்) என்றுள்ள பதங்கள் மூலம், அந்தர்யாமியாக உள்ளவன் எந்தவிதமான பாவங்களும் அற்றவனாகிய பரமாத்மாவான நாராயணனே ஆவான். மாத்யந்தின சாகையில், அதிலோகம் போன்ற பதங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்தப் பதங்கள், காண்வ சாகையில் காணப்படும் அதிதைவம் போன்ற பதங்களுடன் சேர்ந்து காணப்படுகின்றன (அதாவது காண்வ சாகையில் உள்ள அதிதைவம் என்ற பதமானது மாத்யாந்தின சாகையிலும் உள்ளது என்று கருத்து). இதனை அடியோட்டியே சூத்திரத்திலும் இந்த இரண்டு பதங்கள் உள்ளன. ஆக இரண்டு சாகைகளில் உள்ள வரிகள் மூலம் தேறுவது “அந்தர்யாமியாக உள்ளவன் பரமாத்மாவே ஆவான்” என்பதாகும். ஏன்? தர்ம வ்யபதேசாத் - பரமாத்மாவுக்கே உரிய தர்மங்கள் ஓதப்பட்டுள்ளதால் ஆகும். அதாவது ஒருவனாகவே இருத்தல்,

அனைத்து லோகங்களையும் நியமித்தல் (அதிலோகம்), அனைத்து பூதங்களையும் நியமித்தல் (அதிதைவம்) போன்றவை பரமாத்மாவின் தன்மைகள் ஆகும்.

இங்குள்ள பகுதியில் உத்தாலகர் ஒரு கேள்வியைக் கேட்கிறார். அந்தக் கேள்வி, ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-1) – ய இமம் ச லோகம் பரம் ச லோகம் ஸர்வாணி பூதாநி யோ அந்தரோ யமயதி - யார் ஒருவன் இந்த லோகத்தையும், பரமபதத்தையும், அனைத்து உயிர்களின் உட்புகுந்தும் நியமிக்கிறானோ – என்று தொடங்கப்பட்டு, ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-2) – தம் அந்தர்யாமிணம் ப்ருஹி - அப்படிப்பட்ட அந்தர்யாமியைக் குறித்துக் கூறவேண்டும் – என்று முடிக்கப்படுகிறது. இதற்கான விடையே யஜ்ஞவல்க்யரால் இப்போது ஆராயப்படும் ப்ரகரணத்தில் உள்ளதான ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-3) – ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் - யார் பூமியில் காணப்படுகிறானோ - என்று கூறப்பட்டது. ஆக அனைத்து லோகங்கள், அனைத்து பூதங்கள், அனைத்து வேதங்கள், அனைத்து யஜ்ஞங்கள் என்று பலவற்றிலும் உட்புகுந்து, அவற்றை நியமித்து, அவற்றின் ஆத்மாவாக இருந்து, அவற்றைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டு இருத்தல் என்பது அனைத்தும் அறிந்தவனும், ஸத்யஸங்கல்பனும் ஆகிய புருஷோத்தமனான பரமாத்மா அல்லாமல் மற்ற யாருக்கும் ஏற்படாது. இதன்படி, கீழே உள்ள உபநிஷத் வரிகளும், மற்ற பல வேதவாக்கியங்களும் “அனைத்தையும் நியமிப்பவன், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளவன்” போன்ற தன்மைகள் பரமாத்மாவுக்கு மட்டுமே பொருந்தும் என்று ஒதுகின்றன:

- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (3-11-2) – அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா - பிறக்கின்ற ஒவ்வொன்றிலும் உட்புகுந்து நியமிப்பவனாகவும், அனைத்தின் ஆத்மாவாகவும்
- தைத்திரீயம் (2-6) – தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத் தத் அநுப்ரவிச்ய ஸச்ச த்யச்சா பவத் - அனைத்தையும் படைத்த பின்னர் அவன் அனைத்திலும் புகுந்தான். பின்னர் அவனே ஸத், த்யத் என்று ஆனான்.

மேலும் ஸுபால உபநிஷத்தில் (6) – நைவேஹ கிஞ்சநாக்ர ஆஸீத்; அமுலமநாதாரா இமா: ப்ரஜா: ப்ரஜாயந்தே; திவ்யோ தேவ ஏகே நாராயண:;

சக்ஷுச்ச த்ரஷ்டவ்யம் ச நாராயண:; ச்ரோத்ரம் ச ச்ரோதவ்யம் ச நாராயண: - ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னர் எந்த ஒரு உயிரும் இல்லை, ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட எதுவும் முன்பு இருக்கின்ற ஏதோ ஒரு மூலப்பொருளிலிருந்து உண்டாகவில்லை, தேவாதிதேவனாகிய நாராயணன் மட்டுமே அப்போது இருந்தான்; கண்களும் கண்களால் பார்க்கப்படும் பொருளும் நாராயணனே ஆவான், கேட்பதும் கேட்கப்படும் விஷயமும் நாராயணனே ஆவான் - என்று தொடங்கப்படும் பகுதி, ஸுபால உபநிஷத் - அந்த: சரீரே நிஹிதோ குஹாயாமஜ ஏகோ நித்யோ யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் ய: ப்ருதிவீம் அந்தரே ஸஞ்சரந்யம் ப்ருதிவீ ந சேத் யஸ்ய ஆப: சரீரம் - பிறப்பற்றவனும், நித்யமானவனும் ஆகிய பரமாத்மா சரீரத்தினுள் காணப்படும் ஒரு குகையில் (இதயத்தில் உள்ள பகுதி) வைக்கப்பட்டுள்ளான்; அவனுடைய சரீரம் பூமியாகும், அவன் பூமிக்குள் சஞ்சரித்தபடி உள்ளான், இவ்விதம் அவன் உள்ளதை பூமி அறியாது; யார் ஒருவனுக்கு ஜலம் சரீரமோ - என்று கூறி, தொடர்ந்து, ஸுபால உபநிஷத் - யஸ்ய ம்ருத்யு: சரீரம் யோ ம்ருத்யும் அந்தரே ஸஞ்சரந்யம் ம்ருத்யுர் ந வேதைஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண: - யார் ஒருவனுக்கு ம்ருத்யு (இங்கு ப்ரக்ருதி என்று பொருள் கொள்க) சரீரமோ, யார் ஒருவன் ம்ருத்யுவிற்குள் ஸஞ்சரித்தபடி உள்ளானோ, யார் இவ்விதம் உள்ளதை ம்ருத்யு அறியாதோ, அவனே அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஆத்மாவாக உள்ளவனும், பாவங்கள் ஏதும் அற்றவனும், தேவாதிதேவனும் ஆகிய நாராயணன் மட்டுமே ஆவான் - என்று முடித்தது. இங்கு அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக இருத்தல், அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டிருத்தல், அனைத்தையும் நியமித்தல் போன்ற பலவும் பரப்ரஹ்மந்திற்கே பொருந்தும். மேலும் அம்ருதத்வம் (இறவாமை) என்ற தர்மம், பரமாத்மாவுக்கு மட்டுமே உரித்தானது ஆகும்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 209)

திருமந்த்ரம் அனைத்து பலன்களையும் அளித்தல்

மூலம் -

எட்டுமாமூர்த்தி எண் கண்ணன் எண்டிக்கு
எட்டிறை எண் ப்ரக்ருதி
எட்டு மாவரைகளீன்ற எண் குணத்தோன்
எட்டெணுமெண் குண மதியோர்க்கு
எட்டு மாமலர் எண் சித்தி எண் பத்தி
எட்டு யோகாங்கம் எண் செல்வம்
எட்டு மாகுணம் எட்டெட் டெணுங்கலை
எட்டிரத மேலனவும் எட்டுனமே

ஸர்வகாரணபூதனுமாய் அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதானுமான
ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரதிபாதகமான திருவஷ்டாசுஷரத்தை அநுஸந்திக்கும்
மஹாமதிகளுக்கு ஆத்மகுணாதிகளிலும் அஷ்டைச்வர்யாதிகளிலும் யதா
மநோரதம் துர்லபமாயிருப்பது ஒன்றுமில்லையென்கிறது. (எட்டு மாமூர்த்தி) -
ஆகாசாதி பூதங்களைந்தும் சந்த்ராதியர்களும், யஜமாநனும் தனக்கு மூர்த்திகளாக
வரம் பெற்று அஷ்டமூர்த்தியென்று பேர் பெற்ற ருத்ரன். (எண் கண்ணன்) -
சதுர்முகனாகையாலே எட்டுக் கண்ணுடைய ப்ரஹ்மா. (எண்டிசைக்கு) - எட்டு
திக்குகள். (எட்டு இறை) - இந்த்ராதிகளான எட்டு திக்பாலகர்கள். (எண் ப்ரக்ருதி) -
அவ்யக்த மஹதஹங்காராதிகளான எட்டுத் தத்த்வங்கள். (எட்டு மாவரைகள்) -

எட்டுக் குலபர்வதங்கள். (ஈன்ற எண் குணத்தோன்) – இவையெல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டித்த குணாஷ்டக விசிஷ்டனான பரமாத்மா. இவனுக்கு எட்டு குணங்களென்கிறது கர்மவச்யத்வ ஜரா மரண சோக ச்ஷுத் பிபாஸைகளன்றிக்கே ஒழிகையும், நித்யங்களான போக்யங்களையுடைனாகையும், நினைத்தது முடிக்க வல்லனாகையும். (எட்டெனுமெண் குண மதியோர்க்கு) – இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரதாந மந்த்ரமான திருவஷ்டாசுஷரத்தை ஸார்த்தமாகக் கேட்டு அநுஸந்திக்கும் அஷ்டாங்க புத்தியுடைய அநந்யரான ப்ரதிபுத்தர்க்கு. புத்திக்கு எட்டு அங்கங்களாவன –

க்ரஹணம் தாரணம் சைவ ஸ்மரணம் ப்ரதிபாதநம்

ஊஹ: அபோஹ: அர்த்தவிஜ்ஞானம் தத்த்வஜ்ஞானோ ச தீ குணா: என்கிறவை

விளக்கம் – அனைத்து உயிர்களுக்கும் காரணமாக உள்ளவனும், தாழ்ந்தவை அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளவனும், அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைக் கூறுவதான திருவஷ்டாசுஷர மந்த்ரத்தை எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ள கூர்மையான புத்தி கொண்டவர்களுக்கு ஆத்மகுணங்கள், எட்டுவிதமான ஐச்வர்யங்கள் போன்ற பலவும், அவர்கள் அவற்றை வேண்டும் என்று விரும்பினால் கிட்டுவது கடினமல்ல; அவர்களுக்குக் கிட்டாதது ஏதும் இல்லை. (எட்டு மாமுர்த்தி) – பூமி, நீர், அக்னி, காற்று, ஆகாயம் என்பதான பஞ்சபூதங்கள், சந்த்ரன், சூரியன், யஜ்ஞங்களை இயற்றும் யஜமானன் ஆகிய எட்டு பேரும் தனது சரீரங்களாக இருத்தல் வேண்டும் என்று வரம் வாங்கிய காரணத்தால், இவற்றைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ள ருத்ரன். (எண் கண்ணன்) – நான்கு முகங்கள் உள்ளதால், ஒரு முகத்திற்கு இரண்டு கண்கள் வீதம், எட்டு கண்கள் கொண்ட நான்முகன். (எண்டிசைக்கு) – எட்டு திசைகள். (எட்டு இறை) – எட்டு திசைகளுக்குத் தேவதைகளான இந்த்ரன் முதலான திக்பாலகர்கள். (எண் ப்ரக்ருதி) – அவ்யக்தம், அஹங்காரம், மஹத் மற்றும் பஞ்சபூதங்கள் ஐந்து என்பதான எட்டு தத்துவங்கள். (எட்டு இறை) – இந்த்ரன், அக்னி, யமன் நிர்ருதி, வருணன், வாயு, ஸோமன் (அல்லது குபேரன்) மற்றும் ஈசானன் என்னும் எட்டு திக்பாலகர்கள். (எட்டு மாவரைகள்) – ஹிமவான்,

நிஷதம், விந்த்யம், மால்யவான், பாரியாத்ரகம், மந்தரம், மலயம் மற்றும் மேரு என்னும் எட்டு பர்வதங்கள். (ஈன்ற எண் குணத்தோன்) – இவை அனைத்தையும் படைத்த எட்டுவிதமான குணங்கள் பொருந்தியதால் தனித்து விளங்கும் பரமாத்மா. பரமாத்மாவின் எட்டு குணங்கள் – கர்மபந்தம், வயோதிகம், மரணம், சோகம், பசி, தாகம் போன்றவை இல்லாமை, எப்போதும் இருக்கின்ற இன்பத்தை உடையவன் மற்றும் எண்ணியதை முடிக்கவல்லவன் என்பவையாகும். (எட்டெணுமெண் குண மதியோர்க்கு) – இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனைக் குறித்துக் கூறும் மந்த்ரங்களில் முதன்மையாக உள்ளதான திருவஷ்டாசுடர மந்த்ரத்தை, அதன் ஆழ்பொருளுடன் அறிந்து, அதனை எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ள எட்டுவிதமான அங்கங்களுடன் கூடிய புத்தியைக் கொண்டவர்களும், மற்ற எதனையும் நாடாமல் இதனை மட்டுமே சிந்தித்தபடி உள்ளவர்களுக்கு. இங்கு புத்திக்கு உள்ள எட்டுவிதமான அங்கங்கள் – காமந்தகீயம் (1) - க்ரஹணம் தாரணம் சைவ ஸ்மரணம் ப்ரதிபாதநம் ஊஹ: அபோஹ: அர்த்தவிஜ்ஞானம் தத்த்வஜ்ஞானோ ச தீ குணா: - விஷயங்களைப் சட்டென்று உணர்தல், மனதில் அதனை நிலைநிறுத்தல், மீண்டும் மீண்டும் அதனைச் சிந்தித்தல், மற்றவர்களுக்கு உணர்த்துதல், மற்றவர்கள் கூறாதவற்றை அறிதல், மற்றவர்கள் கூறியவற்றில் அவசியம் அல்லாதவற்றை விலக்குதல், விஷயங்களை உள்ளது உள்ளபடி தெளிவாக அறிதல், அவற்றின் உண்மைகளை உணர்தல் – என்பவை ஆகும்.

மூலம் – (எட்டு மாமலர்)

அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரிய நிக்ரஹ:

ஸர்வபூததயா புஷ்பம் சுகுமா புஷ்பம் வேசிஷத:

ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யானம் புஷ்பம் ததைவ ச

ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரதீதிகரம் பவேத் என்கிற புஷ்பங்கள்

(எண் சித்தி)

ஊஹஸ் தர்கோ அத்யயனம் துக்கவிதாதாஸ் த்ரய: ஸுஹ்ருத் ப்ராப்தி:
தானம் ச ஸித்தயோ அஷ்டௌ என்கிற எட்டு ஸித்தி

விளக்கம் – (எட்டு மாமலர்) - அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரிய நிக்ரஹ:
ஸர்வபூததயா புஷ்பம் சஷமா புஷ்பம் வேசிஷத: ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம்
த்யானம் புஷ்பம் ததைவ ச ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரதீதிகரம்
பவேத் – அஹிம்ஸை, இந்த்ரியங்களை அடக்குதல், அனைத்து உயிர்களிடமும்
இரக்கம், பொறுமை, ஞானம், தவம், த்யானம் மற்றும் ஸத்யம் ஆகிய எட்டு
மலர்களும் மஹாவிஷ்ணுவுக்கு மிகவும் பிடித்தவை ஆகும் – என்பதான எட்டு
மலர்கள். (எண் சித்தி) – ஸாங்க்யகாரிகை (51) - ஊஹஸ் தர்கோ அத்யயனம்
துக்கவிதாதாஸ் த்ரய: ஸுஹ்ருத் ப்ராப்தி: தானம் ச ஸித்தயோ அஷ்டௌ –
கூறப்படாத விஷயங்களை ஊகித்து அறிதல், சொற்களின் மூலம் அறிதல்,
வேதங்களை அத்யயனம் செய்தல், தன்னாலும் தெய்வத்தாலும் மற்றவர்களாலும்
என்று மூன்றுவிதமான துன்பங்கள் இல்லாமை, நல்லவர்கள் நட்பு, தானம் –
என்பவை எட்டுவிதமான ஸித்திகள் ஆகும்.

மூலம் – (எண் பத்தி)

மத்பக்த ஜன வாத்ஸல்யம் பூஜயாம் சாநுமோதனம்
மத்கதா ச்ரவணே பக்தி: ஸ்வர நேத்ராங்க விக்ரியா
ஸ்வயமாராதனே யத்நோ மமார்த்தே டம்ப வர்ஜனம்
மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி
பக்திரஷ்டவிதா ஹி ஏஷா

என்கிற எட்டு விதங்களான பக்திகள். (எட்டு யோகாங்கம்) – யோகாங்கமாகச்
சொல்லப்பட்ட யமநியமாதிகள். (எண் செல்வம்) –

அணிமா மஹிமா ச ததா லதிமா கரிமா வசித்வமைச்வர்யம்

ப்ராப்தி: ப்ராகாம்யம் சேத்யஷ்டைச்வர்யாணி யோக யுக்தஸ்ய

என்கிற எட்டு விபூதிகள்.

விளக்கம் – (எண் பக்தி) - கருட புராணம் (219-6, 7, 8) - மத்பக்தஜந வாத்ஸல்யம் பூஜாயாம் சாநுமோதநம் மத்கதா ச்ரவணே பக்தி: ஸ்வர நேத்ராங்கவிக்ரியா ஸ்வயமாராதநே யத்நோ மமார்த்தே டம்பவர்ஜநம் மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி பக்திரஷ்டவிதா ஹி ஏஷா – என்னிடம் உள்ள பக்தி என்பது எட்டு வகைப்படும். அவையாவன: என் பக்தர்களிடம் உள்ள குறைகளைப் பொருட்படுத்தாமை; எனக்குச் செய்யும் பூஜையைக் கண்டு மகிழ்தல்; எனது சரிதங்களைக் கேட்பதில் ஆவல்; அவற்றைக் கேட்கும்போது குரல் தழுதழுத்து, மயிர்க்கூச்சல் எடுத்து, கண்ணீர் பெருகுதல்; தானும் ஆராதனை செய்தல்; எனது விஷயத்தில் ஆடம்பரம், டம்பம் இல்லாத தன்மை; எப்போது என்னை நினைத்தபடி இருத்தல்; என்னிடம் என்னைத் தவிர வேறு பலன் கேட்காமல் இருத்தல் – என்பதாகும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள எட்டுவிதமான பக்திகள். (எட்டு யோகாங்கம்) – யோகத்தின் அங்கங்களாகச் கூறப்படும் யமம், நியமம், ஆசனம், ப்ராணாயாமம், ப்ரத்யாஹாரம், த்யானம், தாரணம், ஸமாதி ஆகியவை ஆகும். (எண் செல்வம்) – ஸாங்க்யகாரிகை - அணிமா மஹிமா ச ததா லதிமா கரிமா வசித்வமைச்வர்யம் ப்ராப்தி: ப்ராகாம்யம் சேத்யஷ்டைச்வர்யாணி யோக யுக்தஸ்ய – சரீரத்தைச் சுருக்குதல் [அணிமா], பெரியதாக்குதல் [மஹிமா], இலேசாக்குதல் [லதிமா], கனமாக்குதல் [கரிமா], அனைத்தையும் வசப்படுத்தல், அனைவருக்கும் தலைவனாக இருத்தல், விரும்பியதை அடைதல், விரும்பும் இடத்திற்குச் செல்லுதல் என்பவை எட்டு ஸித்திகள் ஆகும் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள எட்டு செல்வங்கள்.

மூலம் - (எட்டு மாகுணம்) – முக்தி தசையில் ஆவிர்பவிக்கும் குணாஷ்டகம், “அஷ்டௌ குணா: புருஷம் தீபயந்தி” இத்யாதிகளிற் சொன்னவையாகும். (எட்டெட்டெணும் கலை) – சதுஷ்டஷ்டி கலைகள். (எட்டிரத மேலதுவும்) – “ச்ருங்கார வீர கருணாப்புத ஹாஸ்ய பயானகா: பீபத்ஸ ரௌத்ரௌ ச ரஸா:” என்கிற ரஸங்களெட்டுக்கும் மேலான சாந்தி ரஸம். (எட்டினவே) – இவற்றில் இவனுக்கு இச்சையுள்ளபோது எட்டாதவை யொன்றுமில்லை. ஆத்மகுணாதிகள் நிரம்பாதொழிகிறது அநுஸந்தாநத்தில் ஊற்றம் போதாமையாலே,

அஷ்டைச்வர்யாதிகள் வாராதொழிகிறது உபேசையாலே, கடுக ஸம்ஸாரம் நிவர்த்தியாதொழிகிறது இசைவில் குறைவாலே. ஆகையாலிறே, “நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்த ஸாதக:” என்கிறது.

விளக்கம் - ஒருவனுக்கு மோசடி உண்டாகும் நிலையில் எட்டுவிதமான குணங்கள் வெளிப்படுகின்றன. அவையாவன, மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (33-106) - அஷ்டௌ குணா: புருஷம் தீபயந்தி ப்ரஜ்ஞா ச கௌல்யம் ச தம: ச்ருதம் ச பராக்ரமச்ச அபஹுபாஷிதா ச தானம் யதாசக்தி க்ருதஜ்ஞதா ச - சரியான ஞானம், உயர்ந்த பிறவி, புலனடக்கம், வேத ஞானம், விரோதிகளை எதிர்க்கும் வல்லமை, அதிகமாகப் பேசாதிருத்தல், முடிந்தவரை தானம் செய்தல், செய்ந்நன்றி மறவாமை - என்னும் எட்டு குணங்கள் ஒருவனை மற்றவர்களைக் காட்டிலும் உயர்த்துகின்றன - என்பதில் கூறப்பட்டவை எனலாம். (எட்டெட்டெனும் கலை) - அறுபத்து நான்கு கலைகள் [இவை - ஆகும்]. (எட்டிரத மேலதுவும்) - அமரகோசம் (1-7-17) - ச்ருங்கார வீர கருணாத்து ஹாஸ்ய பயானகா: பீபத்ஸ ரௌத்ரௌ ச ரஸா: - சிருங்காரம் (காதல்), வீரம், சோகம், அத்துதம், ஹாஸ்யம், பயம், இழிப்பு மற்றும் கோபம் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான எட்டு ரஸங்கள், ஒன்பதாவது சாந்தி ரஸம். (எட்டினவே) - இவை அனைத்தையும் இவன் விரும்பும்போது, இவற்றில் கிட்டாதது ஒன்றும் இல்லை. ஒருவனுக்கு ஆத்மகுணம் உண்டாகாமல் இருப்பதற்கு அதனையே எண்ணியபடி இல்லாமல் இருத்தலால் ஆகும், எட்டு ஐச்வர்யங்கள் உண்டாகாமல் இருப்பதற்கு அவற்றில் கவனம் செலுத்தாததால் ஆகும், ஸம்ஸாரம் விரைந்து நீங்காமல் இருப்பதற்கு அதன் மீது உள்ள ஆசை குறையாமல் உள்ளதால் ஆகும். இதனால்தான், நாரதீயத்தில் (1-41) - நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்த ஸாதக: - நமோ நாராயணா என்னும் மந்த்ரம் அனைத்து விருப்பங்களையும் பூர்த்தி செய்யவல்லது - எனப்பட்டது.

அவித்யா பூதநோந்முக்தை: அநவஜ்ஞாத ஸத்பதை:

அஸதாஸ்வாத ஸவ்ரீடை: ஆதிஷ்டமிதி தர்சிதம்

பொருள் - அவித்யை என்னும் பேயிலிருந்து விடுதலை அடைந்தவர்களும், அனைவராலும் ஏற்கப்பட்ட வழியில் நடப்பவர்களும், தாழ்ந்த பலன்களை

அனுபவிப்பதில் நாணம் கொண்டவர்களும் ஆகிய பூர்வாசார்யர்கள் வெளியிட்ட திருமந்திரத்திற்கான ஆழ்பொருள், இவ்விதம் இங்கு கூறப்பட்டது.

உயர்ந்தனன் காவலன் அல்லார்க்குரிமை துறந்துயிராய்
மயர்ந்தமை தீர்ந்து மற்றோர் வழியின்றி அடைக்கலமாய்ப்
பயந்தவன் நாரணன் பாதங்கள் சேர்ந்து பழவடியார்
நய்ந்த குற்றேவலெல்லாம் நாடு நன் மனுவோதினமே

பொருள் – அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனும், அனைத்தையும் காப்பவனும் ஆகிய பகவான் அல்லாமல் மற்ற யாருக்கும் அடிமையாக இருத்தலைத் தவிர்த்து, உயர்ந்த ஜீவனாக தன்னுடைய அறியாமை நீங்கப் பெற்று, மற்ற எந்தவிதமான உபாயமும் இன்றி, காப்பாற்றப்படவேண்டிய பொருள் என்னும் தகுதி பெற்று, அனைத்து உலகங்களையும் படைத்தவனாகிய நாராயணனுடைய திருவடிகளை மட்டுமே உபாயமாகப் பற்றி, எல்லையற்ற காலமாக அவனுக்கு மட்டுமே கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகள் எப்போதும் விரும்பியபடி உள்ளதான பகவத் கைங்கர்யங்கள் அனைத்தையும் விண்ணப்பித்தல் என்பதை வெளிப்படுத்துவதான மிகவும் உயர்ந்த அஷ்டாசுஷரத்தை நாம் எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளோம்.

இத்தம் ஸங்கடிக்: பதை: த்ரிபிரஸாவேக த்வி பஞ்சாசுஷரை:
அர்த்தைஸ் தத்தவ ஹித ப்ரயோஜனமயை: அத்யாத்மஸாரைஸ் த்ரிபி:
ஆத்யஸ் த்ரயசுஷர வேதஸூதிர்ஜஹத் ஸ்தூலாதி வருத்தி த்ரய:
த்ரைகுண்ய ப்ரசமம் ப்ரயச்சதி ஸதாம் த்ரய்யந்தஸாரோ மநு:

பொருள் – இப்படியாக ஒன்று, இரண்டு, ஐந்து எழுத்துக்கள் கொண்ட மூன்று சொற்களைக் (ஒன்று – ஓம், இரண்டு – நமோ, ஐந்து – நாராயணாய) கொண்டதாகவும், வேதாந்த ஸாரங்களாக உள்ளதான தத்வம் – ஹிதம் – புருஷார்த்தம் (உண்மை, நன்மை, பலன்) ஆகியவற்றை விளக்குவதாக அமைக்கப்பட்டதாகவும், மூன்று வ்யாபக மந்திரங்களில் முதன்மையானதாகவும் (ஓம் நமோ நாராயணாய, ஓம் நமோ விஷ்ணவே, ஓம் நமோ பகவதே

வாஸுதேவாய), அ - உ - ம என்னும் மூன்று எழுத்துக்களைக் கொண்டதான ப்ரணவ வேதத்தைக் கொண்டதாகவும், ஸ்தூலம் - ஸூக்சுமம் - பரம் என்னும் மூன்றின் பொருளை உள்ளடக்கிய "நம:" என்னும் சொல் கொண்டதாகவும், வேதாந்த ஸாரமான "நாராயண" என்னும் சொல்லைக் கொண்டதாகவும் உள்ள இந்தத் திருமந்த்ரமானது, முமுக்ஷுக்களுக்கு ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை அளிக்கிறது.

மூலமந்த்ராதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 29)

83. ஆதித்ய ராமதிவாகராச்யுதபாநுக்களுக்குப் போகாத உள்ளிருள் நீங்கி சோஷியாத பிறவிக்கடல் வற்றி விகலியாத போதில் கமல மலர்ந்தது வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயத்திலே.

அவதாரிகை - இன்னமும் இவருடைய அவதாரத்தாலே லோகத்துக்குண்டான நன்மைகளை யருளிச்செய்கிறார் (ஆதித்யேத்யாதியால்).

விளக்கம் - அடுத்து நம்மாழ்வாருடைய அவதாரத்தால் இந்த உலகிற்கு ஏற்பட்ட நன்மைகளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்தணைந்தான் கனவிருள்கன்றது” என்னும்படி பாஹ்யாந்தகாரத்தைப் போக்கிக் கொண்டு உதிக்கு மாதித்யனுக்குப் போகாத உள்ளிருளான அஜ்ஞாநாந்தகாரம், “தமோ பாஹ்யம் விநச்யேத் து பாவகாதித்ய ஸந்நிதௌம் பாஹ்யமாப்யந்தரஞ்சைவ விஷ்ணுபக்தார்க்க ஸந்நிதௌ” என்கிறபடியே நீங்கி, “சரஜாலாம்சுமாந் சூர: கபே! ராம திவாகர:, சத்ரு ரசேஷாமயம் தோயமுபதோஷம் நயிஷ்யதி” என்கிறபடியே சரஜாலங்களாகிற கிரணங்களை யுடையனாய்க் கொண்டு சத்ரு ராசுஷஸராகிற ஸமுத்ரத்தை வற்றப் பண்ணின ராம திவாகரனுக்கு வற்றாத “பிறவியென்னும் கடல்” என்கிற ஸம்ஸார ஸமுத்ரம் வற்றி, “ததோகில ஜகத்பதம் போதாயாச்யுத பாநுநா, தேவகீ பூர்வ ஸந்த்யாயா மாவிர்ப்பூதம் மஹாத்மநா” என்று ஜகத்பதம் விகலிதமாய்ப்படி தேவகியாகிற பூர்வ ஸந்த்யையிலே ஆவிர்ப்பவித்த அச்யுதபாநுவான க்ருஷ்ணனுக்கு விகலியாத “போதில் கமல வன்னெஞ்சம்” என்கிற ஹ்ருத்பதம் விகலிதமாய்த்து,

விளக்கம் – (ஆதித்யனுக்கு போகாத உள்ளிருள் நீங்கி) – திருப்பள்ளியெழுச்சி (1) – கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்தணைந்தான் கனவிரு ளகன்றது – என்பதற்கு ஏற்ப உலகின் புற இருளை நீக்கியபடி உதிக்கும் சூரியனால் நீங்காதபடி உள்ளதாகிற அறிவின்மையானது, தமோ பாஹ்யம் விநச்யேத் து பாவகாதித்ய ஸந்நிதௌம் பாஹ்யமாப்யந்தரஞ்சைவ விஷ்ணுபக்தார்க்க ஸந்நிதௌ - அக்னி, சூரியன் ஆகியவர்கள் முன்பாக ஒருவனின் புற இருள் அழிந்துவிடும்; மஹாவிஷ்ணுவின் பக்தன் என்ற சூரியன் முன்னிலையில் மட்டுமே அக இருளும் அழியும் - என்பதற்கு ஏற்ப நீங்கி, (ராம திவாகரனுக்கு சோஷியாத பிறவிக்கடல் வற்றி) - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (37-16) – சரஜாலாம்சுமாந் சூர: கபே! ராம திவாகர:, சத்ரு ரசேஷாமயம் தோயமுபதோஷம் நயிஷ்யதி - அனுமனே! அம்புகள் என்ற கதிர்கள் கொண்டவனாகிய இராமன் என்ற சூரியன், அரக்கர்கள் என்ற ஸமுத்திரத்தை வற்றச் செய்வனாக உள்ளான் – என்பதற்கு ஏற்ப அம்புகள் என்ற கதிர்கள் கொண்டு விரோதிகளான ராசஷஸர்கள் கூட்டம் என்னும் ஸமுத்திரத்தை வற்றச் செய்யவல்ல இராமனால் வற்றாத, பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-2) - பிறவியென்னும் கடல் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான ஸம்ஸாரம் என்ற ஸமுத்திரம் வற்றி. (அச்யுதபாநுவுக்கு விகலியாத போதில் கமலம் மலர்ந்தது) – ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-3-2) - ததோகில ஜகத்பதம் போதாயாச்யுத பாநுநா, தேவகீ பூர்வ ஸந்த்யாயா மாவிர்ப்பூதம் மஹாத்மநா - தாமரை போன்றுள்ளதான அனைத்து உலகங்களையும் மலரச் செய்வதற்காக, தேவகி என்னும் கிழக்குத்திசையில், மிகவும் ப்ரகாசமான ஒளியுள்ள க்ருஷ்ணன் என்ற சூரியன் அவதரித்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, உலகம் என்ற தாமரை மலரும்படியாக, தேவகி என்ற கிழக்குத்திசையில் வெளிப்பட்ட க்ருஷ்ணனால் மலராத, பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-8) – போதில் கமல வன்னெஞ்சம் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான மனம் என்ற தாமரை மலர்ந்தது...(இது போன்ற மூன்று செயல்கள் எப்போது நடைபெற்றது என்றால், நம்மாழ்வார் என்னும் சூரியன் உதித்தபோது ஆகும் என்று அடுத்து அருளிச் செய்கிறார்).

வ்யாக்யானம் – “யத்கோ ஸஹஸ்ரம் அபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம் நாராயணோ வஸதி யத்ர ஸசங்க சக்ர:, யந்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ராஸ் தஸ்மை நமோ வகுள பூஷண பாஸ்கராய” என்று திருவாய்மொழி யாயிரமுமாகிற கிரணங்களையுடையராய், மஹிஷீ பூஷணாயுத விசிஷ்டனான நாராயணனை “கண்கள் சிவந்த”படியே உள்ளேயுடையராய், வேதவித்துக்களான ஸர்வசிஷ்டர்களும் கேட்டபோதே தாமிருந்த தேசத்தை நோக்கி

வணங்கும்படியான வைபவத்தையுடையராய் வகுளபரணரா யிருக்கிற ஆழ்வாராகிற பாஸ்கரனுடைய உதயத்திலேயென்கை. ஆதித்ய திவாகர பாநு சப்தங்களா லன்றிக்கே பாஸ்கர சப்தத்தாலே இவரைச் சொல்லுகையாலே “ஊரும் நாடும்” இத்யாதிப்படியே ஸ்வஸம்பந்தமுடையா ரெல்லார்க்கும் ப்ரகாசத்தைப் பண்ணுமவரென்று தோற்றுகிறது.

விளக்கம் - (வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயத்திலே) - [சூர்யனால் போகாத அக இருள், இராம பாணத்தால் வற்றாத ஸம்ஸாரக்கடல், க்ருஷ்ணன் என்ற சூரியனால் மலராத மனம் என்ற தாமரை, நம்மாழ்வாருடைய அவதாரத்தால் ஏற்பட்டது என்கிறார்]. பராங்குசாஷ்டகம் - யத்கோ ஸஹஸ்ரம் அபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம் நாராயணோ வஸதி யத்ர ஸசங்க சக்ர:, யந்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ராஸ் தஸ்மை நமோ வகுள பூஷண பாஸ்கராய - யார் ஒருவருடைய திருவாய்மொழி என்ற ஆயிரம் பாசுர வடிவில் உள்ளதான கதிர்கள் மூலம் மனிதர்களுடைய அறியாமை என்ற இருள் நீங்குகிறதோ, சங்கும் சக்கரமும் தரித்தபடி உள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணன் யாரிடம் வசிக்கிறானோ, அந்தத் திருவாய்மொழியைக் கேட்கும் காதுகளைக் கொண்ட எந்த இடத்தை அந்தணர்கள் வணங்குகிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட நம்மாழ்வாராகிய சூரியனுக்கு நமஸ்காரம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் என்ற ஆயிரம் கதிர்கள் கொண்டவராக, பெரியபிராட்டி மற்றும் திவ்யமான பல ஆபரண ஆயுதங்களுடன் கூடியுள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் திருவாய்மொழி (8-8-1) - கண்கள் சிவந்து - என்பதற்கு ஏற்ப தனது உள்ளத்தில் கொண்டவராக, வேதவித்துக்களான அந்தணர்கள் அனைவராலும் திருவாய்மொழியின் ஓசையைக் கேட்ட உடனேயே தானிருக்கும் திசை நோக்கி வணங்கும்படி உள்ளவராக இருக்கின்ற நம்மாழ்வார் என்ற சூரியன் உதித்ததால் உண்டானது. இங்கு ஆதித்யன், திவாகரன், பானு என்ற பதங்களை விடுத்து நம்மாழ்வாரை “பாஸ்கர” என்ற பதம் கொண்டு கூறுவது காண்க. இது ஏன் என்றால், திருவாய்மொழி (6-7-2) - ஊரும் நாடும் - என்ற பாசுரத்தில் கூறியதற்கு ஏற்ப தன்னுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவர்கள் அனைவருக்கும் இவர் ஒளியை ஏற்படுத்துவார் என்பதை உணர்த்தவே ஆகும்.

84. வம்சபூமிகளை யுத்தரிக்கக் கீழ்க்குலம் புக்க வராஹ கோபாலரைப் போலே இவரும் நிமக்நரை யுயர்த்தத் தாழ் விழிந்தார்.

அவதாரிகை - இப்படி பரோபகார ஜன்மரானவிவர் வர்ண த்ரயத்தி லொன்றிலே அவதரியாதே சதுர்த்த வர்ணத்திலே தாழ்விழிவானென் னென்ன, அதுவும் பரரசுஷணார்த்தமாகவே யென்கிறார் - (வம்சேத்யாதியால்).

விளக்கம் - இவ்விதம் மற்றவர்களுக்காக அவதரித்த நம்மாழ்வார், முதல் மூன்று வர்ணங்களில் அவதரிக்காமல், நான்காம் வர்ணத்தில் ஏன் அவதரித்தார் என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு, “அவ்விதம் அவதரித்ததும், மற்றவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே ஆகும்”, என்று விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “யயாதி சாபாத் வம்சோயம் ராஜ்யாநர்ஹோ ஹி ஸாம்ப்ரதம்” என்கிறபடியே யயாதி சாபத்தாலே ராஜ்யார்ஹமல்லாதபடி நிஹீநமான யதுவம்சத்தை, “அயம் ஸ கத்த்யதே ப்ராஜ்ஞை: புராணார்த்த விசாரதை: கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி” என்கிறபடியே உத்தரிக்கைக்காக, “அங்கோராய்க் குலம் புக்கதும்” என்கிறபடியே கோகுலத்திலே உள்புக்கு கோபாலனான க்ருஷ்ணனைப் போலவும்; ஹிரண்யாசுஷ பலத்தாலே நிலைகுலைந்து ப்ரளயங்கதையான பூமியை, “உத்த்ருதாஸி வராஹேண” என்றும், “நமஸ்தஸ்மை வராஹாய லீலயோத்தரதே மஹீம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே உத்தரிக்கைக்காக, “கேழலாய்க் கீழ்புக்கு” என்கிறபடியே பாதாளத்திலே தாழ்விழிந்த வராஹரூபியைப் போலவும்,

விளக்கம் - (வம்சத்தை உத்தரிக்கக் கீழ்க்குலம் புக்க கோபாலரைப் போலே) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-21-12) - யயாதி சாபாத் வம்சோயம் ராஜ்யாநர்ஹோ ஹி ஸாம்ப்ரதம் - இந்தக் குலமானது யயாதியின் சாபம் காரணமாக அரசாளத் தகுதி அற்றது என்பதற்கு ஏற்ப அரசனாகும் தகுதிகளை இழந்து தாழ்ந்து நின்ற யது வம்சத்தை, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-20-49) - அயம் ஸ கத்த்யதே ப்ராஜ்ஞை: புராணார்த்த விசாரதை: கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி - இந்த க்ருஷ்ணன் தாழ்வில் மூழ்கிக் கிடக்கும் யயாதியின் யதுகுலத்தை உயர்ந்த

நிலைக்குக் கொண்டு வரப்போகிறான் என்று புராணங்களின் ஆழ்பொருளை உணர்ந்தவர்களால் கூறப்படுகிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உயர்த்துவதற்காக, திருவாய்மொழி (6-4-5) - அங்கோராய்க் குலம் புக்கதும் - என்பதற்கு ஏற்ப இடையர்கள் குலத்தில் புகுந்து அவதரித்த கோபாலனாகிய க்ருஷ்ணனைப் போன்றும். (பூமியை உத்தரிக்கக் கீழ்ப்புக்க வராஹனைப் போலே) - ஹிரண்யாசுஷனின் வரபலம் காரணமாக நிலை குலைந்து ப்ரளய நீரில் ஆழ்ந்து போன பூமியை, தைத்திரீயம் - உத்த்ருதாஸி வராஹேண - வராஹனால் உயர்த்தப்பட்டாய் - என்றும், வராஹபுராணம் - நமஸ்தஸ்மை வராஹாய லீலயோத்தரதே மஹீம் - ஒரு லீலையாகவே எளிதாக பூமியை மீட்டு எடுத்த வராஹனுக்கு நமஸ்காரம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உயர்ந்துவதற்காக, திருவாய்மொழி (2-8-7) - கேழலாய்க் கீழ்புக்கு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பாதாளத்தில் தாழ்ந்து நின்று வராஹரூபம்எடுத்தவன் போன்றும்.

வ்யாக்யானம் - குலந்தாங்கு மபிமாநத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் நிமக்நரானவர்களை அந்நிலையில் நின்றும் பேதித்து “அபிமானதுங்கள்” என்னுமுயர்த்தியை யுடையராக்குகைக்காக அஹங்கார ஹேதுவான வர்ணங்கள் அநர்த்தகரமென்று தோற்றும்படி தத் ரஹிதமான சதுர்த்த வர்ணத்திலே தாழவிழிந்தாரென்கை. இத்தால், நாம் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்திருக்கும் வர்ணங்களை ஹேயமென்றுவிட்டு நிக்ருஷ்ட வர்ணத்திலே தாழ விழிந்தாரென்று தாய்த்து. ஆக, “வீட்டின்பம்” என்று தொடங்கி, இவ்வளவும் மந்தமதிகளுடைய சங்கா நிராகரணார்த்தமாக ஆழ்வாருடைய உத்பத்தி நிருபணத்திலே வரும் ப்ரத்யவாயமும், வ்யாஸாதிகளைப் பற்றி இவரவதார வைலக்ஷண்யமும், அவதாரம் பரார்த்தமென்னுமிடமும், மஹாப்ரபாவரானவிவர் தாழ்வவதரிக்கைக்கு நிதானமு மருளிச்செய்தாராய் நின்றார்.

விளக்கம் - (இவரும் நிமக்நரை உயர்த்தத் தாழ இழிந்தார்) - தங்களுடைய குலத்தை தாங்கள்தான் தாங்கி நிற்பது போன்று கர்வம் காரணமாக ஸம்ஸாரத்தில் தாழ்ந்து நிற்பவர்களை, அப்படிப்பட்ட நிலையிலிருந்து அவர்களை மாற்றி, திருப்பால்லாண்டு (11) - அபிமானதுங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப உயர்ந்தவர்களாக ஆக்குவதற்காகவும், அஹங்காரத்திற்குக் காரணமாக உள்ள மூன்று வர்ணங்கள்

கேட்டினை ஏற்படுத்துபவை என்பது வெளிப்படும்படியாகவும், அப்படிப்பட்ட அஹங்காரம் அற்றதான நான்காம் வர்ணத்தில் அவதரித்தார் என்று கருத்து. ஆக தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்றுள்ள கர்வம் காரணமாக ஸம்ஸாரத்தில் மேன்மேலும் உழன்றபடி உள்ளவர்கள், அத்தகைய உயர்பிறப்பு என்று கூறப்படுகின்ற பிறவியானது, அஹங்காரம் முதலானவற்றுக் காரணமாக உள்ளதால் தாழ்ந்தது என்று உணர்ந்து, அந்தக் கர்வம் நீங்கிக் க கரையேறுவதற்காக, அவர்கள் தங்களை உயர்ந்தவர்கள் என்று எண்ணிக் கொள்வதற்குக் காரணமாக உள்ள அந்த மூன்று வர்ணங்களை விடுத்து, தாழ்ந்தது என்று சிந்திக்கப்படும் நான்காம் வர்ணத்தில் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டு அவதரித்தார். ஆகவே சூர்ணை (75) - வீட்டின்பம் - என்னும் சூர்ணையில் தொடங்கி, இதுவரை உள்ள சூர்ணைகளில் அறிவற்றவர்களுடைய சந்தேகத்தைப் போக்கும்விதமாக ஆழ்வாருடைய பிறவியை ஆராய்ந்தால் ஏற்படும் தோஷத்தையும், வ்யாஸர் முதலானவர்களுடைய அவதாரத்தைக் காட்டிலும் நம்மாழ்வாரின் அவதாரத்தில் உள்ள வேறுபட்ட மேன்மையையும், நம்மாழ்வார் அவதரித்தது மற்றவர்களுக்காக மட்டுமே என்பதையும், மிகுந்த ப்ரபாவம் மிகுந்த நம்மாழ்வார் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டு அவதரித்ததன் காரணத்தையும் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 174)

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து முதலாம் திருவாய்மொழி

முடிச்சோதி ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - “பொருளென்று இவ்வுலகம் படைத்தவன் புகழ்மேல் மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோபன்” என்று அவன் கல்யாணகுண விஷயமாக அஜ்ஞாநமில்லை என்றார் கீழில் திருவாய்மொழியில்; அந்த குணாதிக விஷயந்தன்னில் ஓர் அஜ்ஞாநம் அநுவர்த்திக்கிறபடி சொல்லுகிறார் இதில். கீழ்ச்சொன்ன அஜ்ஞானத்துக்கு அடி கர்மமா யிருக்கும். இங்குத்தை அஜ்ஞாநத்துக்கு அடி விஷய வைலக்ஷண்யமாயிருக்கும். நித்யஸூரிகளுக்கும் உள்ளதொரு ஸம்சயமாயிற்று இது. ஸ்வரூபாநுபந்தியா யிருப்பதொரு ஸம்சயமாகையாலே ஸ்வரூபமுள்ளதன்னையும் நிற்பதொன்றிறே இது.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (2-10-11) – பொருளென்று இவ்வுலகம் படைத்தவன் புகழ்மேல் மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோபன் – என்பதன் மூலம் அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் குறித்து எந்தவிதமான அறியாமையும் இல்லை என்று கடந்த திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்தார். அப்படிப்பட்ட குணங்களின் இருப்பிடமாகவே உள்ள ஸர்வேசுவரன் விஷயத்தில் ஒரு அறியாமை தொடர்ந்தபடி உள்ளதை இந்தத் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்கிறார். கடந்த திருவாய்மொழியில் எந்தவிதமான அறியாமையும் இல்லை என்று கூறிய பின்னர், இந்தத் திருவாய்மொழியில் இவ்விதம் கூறுவது முரண்பாடு அல்லவோ என்று

சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். கடந்த திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்ட அறியாமை என்பது கர்மத்தின் காரணமாக ஏற்படும் அறியாமை ஆகும். அது ஆழ்வாருக்கு இல்லை. இங்கு கூறப்படும் அறியாமை என்பது ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனி என்பதான அற்புதமான விஷயத்தின் வேறுபாடு குறித்து ஆகும். இத்தகைய சந்தேகம் நித்யஸூரிகளுக்கும் கூட இருப்பதாகும். அவனுடைய ஸ்வரூபம் குறித்து எழக்கூடிய சந்தேகம் என்பதால், அந்த ஸ்வரூபம் உள்ளவரை இந்தச் சந்தேகம் தொடர்ந்தபடியேதான் இருக்கும். ஆகவே இங்கு எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - திருமலையை அநுபவித்துக்கொண்டு வாராநிற்கச்செய்தே, “வடமாமலை யுச்சியை” என்னுமாபோலே திருமலையில் ஏகதேசமென்னலாம்படியாய், கல்பகதரு பஹுசாகமாகப் பணைத்துப் பூத்தாற்போலே நிற்கிற அழகருடைய ஸௌந்தர்யத்தை அநுபவித்தார். வேதங்களோடு வைதிகபுருஷர்களோடு ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளோடு வாசியற ஸ்வயத்தந்தால் காணாமன்று காணவொண்ணாதபடி யிருக்கிற இருப்பையும், தானே கொடுவந்து காட்டுமன்று ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் குறைய நின்றார்க்கும் காணலா யிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில், திருமாலிருஞ்சோலை திருமலையை அநுபவித்தபடி வந்தவர், பெரியதிருமொழி (7-10-3) – வடமாமலை யுச்சியை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அந்தத் திருமலையின் ஒரு பகுதியோ என்று வியப்பறும்படியாக, ஒரு கற்பகமரம் தனது பல கிளைகளுடன் விரிந்து, பூத்து நிற்பது போன்றுள்ள கள்ளழகரின் திருமேனி அழகை இந்தத் திருவாய்மொழியில் அநுபவிக்கிறார். வேதங்களுடன் எப்போதும் கூடியுள்ள வைதிக புருஷர்களான வ்யாஸர் போன்றவர்கள், நான்முகன் சிவன் போன்றவர்கள் என்று யாராக இருந்தாலும், எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி, தங்களுடைய சுயமுயற்சியால் காண முயன்றால் காண இயலாதபடி உள்ளவன், தானாகவே வந்து தன்னைக் காட்டிக் கொண்டு நிற்கிறான்; மேலும் பிறவி, செயல் போன்றவற்றால் தாழ்ந்தவர்களும் கூட, தன்னைக் காணலாம்படி உள்ளான்; இப்படிப்பட்ட அவனுடைய தன்மையையும் கூறி வியந்து போகிறார்.

3-1-1 முடிச்சோதி யாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ
அடிச்சோதி நீ நின்ற தாமரையா யலர்ந்ததுவோ
படிச்சோதி யாடையொடும் பல்கலனாய் நின் பைம்பொன்
கடிச்சோதி கலந்ததுவோ திருமாலே கட்டுரையே

பொருள் - உனது திருமுகத்தின் ஒளியானது திருமுடியின் ஒளியாகி மேலே சென்று நிற்கிறதோ? உனது திருவடிகளின் ஒளியானது நீ எழுந்திருளியுள்ள தாமரையாய் மலர்ந்து காணப்படுகிறதோ? விசாலமாகவும் அழகாகவும் உள்ள உனது இடுப்பின் ஒளியானது, நீ அணிந்துள்ள பட்டாடையிலும், பலவிதமான ஆபரணங்களிலும் வ்யாபித்து உள்ளதோ? மஹால்க்ஷ்மியின் நாயகனே! இவற்றைக் குறித்துள்ள எனது சந்தேகம் நீங்கும்படி நீ உரைக்கவேண்டும்.

அவதாரிகை - முதற் பாட்டில், அழகருடைய திவ்யாவயவங்களுக்கும் திருவணிகலன்களுக்கும் உண்டான ஸுகடிதத்வத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில், கள்ளழகருடைய திவ்யமான அவயவங்கள் மற்றும் அவனுடைய திவ்யமான அணிகலன்கள் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள மிகுந்த பொருத்தத்தைக் கண்டு வியந்து போகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ) உன்னுடைய திருமுகத்தில் உண்டான தேஜஸ்ஸானது திருவபிஷேகத்தின் தேஜஸ்ஸாய்க் கொண்டு விகலிதமாயிற்றோ? உன்னுடைய திருவபிஷேகத்தின் தேஜஸ்ஸானது திருமுகத்தின் தேஜஸ்ஸாய்க் கொண்டு விகலிதமாயிற்றோ என்றும் வரக்கடவது. சேஷபூதனுக்கு முற்படத்தோற்றுவது தன்னுடைய சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியான அவனுடைய சேஷித்வமிறே; அவனுடைய சேஷித்வ ப்ரகாஸகமான திருவபிஷேகத்தின் அழகு திருவடிகளிலே போர வீசிற்று. (அடிச்சோதி) திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது தேவர் நின்ற ஆஸநபத்மமாய்க் கொண்டு விகலிதமாயிற்றோ, நீ நின்ற தாமரை அடிச்சோதியாய்க் கொண்டு விகலிதமாயிற்றோ?

விளக்கம் - (முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ) பொதுவாக உலகில் உள்ளவர்களுக்கு ஆபரணங்கள் மூலம் அவர்களுடைய உடலில் ஒளி ஏற்படும்; ஆனால் இங்கு திருமேனி ஒளியால் ஆபரணங்கள் ப்ரகாசிக்கின்றன என்கிறார். உனது திருமுகத்தில் உள்ள தேஜஸ் என்பது திருமுடியில் சென்று அதன் தேஜஸ்ஸாக மலர்ந்து நிற்கிறதா அல்லது உனது திருமுடியின் தேஜஸ் என்பது திருமுகத்தின் தேஜஸ்ஸாகப் பரவி நிற்கிறதா? பொதுவாகக் கேசாதிபாதம் அல்லது பாதாதிகேசம் என்று புகழ்வர்; இதனை விடுத்து முதலில் திருமுடியை வர்ணிப்பது ஏன்? இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். ஒரு அடிமைக்கு முதலில் கண்ணில் படுவது, தனது அடிமைத்தனத்திற்கு ஏற்றதான எஜமானனுடைய எஜமானத்தன்மை ஆகும்; இங்கு ஸர்வேஸ்வரனுடைய எஜமானத்தன்மை வெளிப்படுவதான திருமுடியின் அழகானது திருவடிகளில் வீசியபடி உள்ளது என்கிறார். (அடிச்சோதி) - உனது திருவடிகளின் அழகானது நீ நிற்பதான தாமரையாக மலர்ந்து காணப்படுகிறதா அல்லது அந்தத் தாமரையின் ஒளியானது திருவடிகளில் மலர்ந்து நிற்கிறதா?

வ்யாக்யானம் - (நீ நின்ற) ஏகரூபனானவனும் நீரிலே நின்றாற்போலே ஆதரித்து நிற்கும்படி இது ப்ராப்யத்தினுடைய சரமாவதியாகையாலே அவ்வருகு போக்கில்லையே, திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது ஏறக்கொழித்தது; கடலுக்குள் பட்டதொரு த்ருணம் ஒரு திரை ஒரு திரையிலே தள்ளக் கடந்து அலையுமாபோலே, ஓரமுக ஓரமுகிலே தள்ளக் கிடந்து அவற்றை அநுபவிக்கிறார். (படிச்சோதி) திருமேனியழகு பல்கலனாய்க் கலந்ததுவோ, பல்கலன் படிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ? சோதியாடை கடிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ, கடிச்சோதி சோதியாடையாய்க் கலந்ததுவோ? (நின் பைம்பொற்கடிச்சோதி, படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலனாய்க் கொண்டு கலந்ததுவோ) உன்னுடைய அழகியதாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான திவ்ய கடி ப்ரதேசத்திலுண்டான தேஜஸ்ஸானது, ஸ்வாபாவிகமான தேஜஸ்ஸையுடையத்தான திருப்பீதாம்பரம் தொடக்கமான பல திருவாபரணங்களாய்க் கொண்டு சேர்ந்ததுவோ? நீரிலே நீர் கலந்தாற்போலே பேத க்ரஹணத்துக்கு அநுபபத்தியே யாயிருக்கை. அன்றியே, படிச்சோதி - படியாணியான ஒளி என்னவுமாம்.

விளக்கம் - (நீ நின்ற) - ஒரே தன்மை கொண்டவன். மலர்ந்த தாமரை நீரில் உள்ளபோது மேலும் அழகாகக் காணப்படுவது போன்று, நீ நிற்கின்ற தாமரைமலர் காரணமாக உனது திருவடிகள் மேலும் அழகுடன் உள்ளன. ஆனால் திருவடிகளின் ஒளியானது கீழே போகாமல் மேல் நோக்கிச் செல்வது ஏன்? திருவடியானது அடையவேண்டிய இலக்கின் எல்லையாக உள்ளதால், அதனைக் கடந்து கீழே போவதற்கு வழியில்லை; ஆகவே திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது மேலே ஏற முயன்றது. ஸர்வேசுவரனுடைய ஏதேனும் ஒரு பாகம் மட்டுமே அனுபவிக்கப் போதுமானதாக உள்ளபோது, இவர் இவ்விதம் திருமுடி, திருவடி என்று பலவற்றையும் ஏன் அனுபவிக்கிறார்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். கடலில் விழுந்த ஒரு சிறு மரக்கட்டை போன்ற பொருள் ஒன்று ஒவ்வொரு அலையால் அடுத்த அலைக்குத் தள்ளப்பட்டு அங்கும்இங்கும் அலைந்தபடி உள்ளது போன்று, இவரை ஓர் அழகு மற்றோர் அழகில் தள்ளிவிட, இவ்விதம் அனுபவித்தபடி உள்ளார். அடுத்த வரவுள்ள இரண்டு அடிகளை மூன்றுவிதமாகக் கூட்டிப் பொருள் கொள்வர். முதலில் “பரச்சோதி பல்கனாய்க் கலந்ததுவோ”; இரண்டாவது வகை, “சோதியாடை கடிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ”; மூன்றாவது வகை, “நின் பைம்பொன் கடிச்சோதி பரிச்சோதி ஆடையொடும் பல்கனாய்க் கலந்ததுவோ” என்பதாகும். முதல் வகையில் பொருள் அருளிச்செய்கிறார். (படிச்சோதி) - உனது திருமேனியின் அழகானது பல ஆபரணங்களாகக் கலந்து நிற்கிறதா அல்லது பல ஆபரணங்களின் அழகானது திருமேனியில் அழகாக வந்து நிற்கிறதா? அடுத்து இரண்டாவது விதத்தில் பொருள் கூறுகிறார். உனது இடுப்பின் அழகானது நீ அணிந்துள்ள வஸ்திரங்களில் ப்ரதிபலித்து, அதனால் அவை ஒளிர்கின்றனவா அல்லது அந்த வஸ்திரங்களின் ஒளியானது உனது அழகான இடுப்பிற்கு மேலும் ஒளி வீசியபடி உள்ளனவா? அடுத்து மூன்றாம் விதமாகப் பொருள் உரைக்கிறார். (நின் பைம்பொற்கடிச்சோதி, படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலனாய்க் கொண்டு கலந்ததுவோ) - உனது அழகானதும், அனைவராலும் விரும்பத்தக்கதும் ஆகிய திவ்யமான இடுப்புப் பகுதியில் ஏற்படும் தேஜஸ் என்பது இயல்பாகவே ஒளி வீசியபடி உள்ள பீதாம்பரம் உள்ளிட்ட பல திருவாபரணங்களாகக் கொண்டு நிற்கிறதோ? இங்கு “படி” என்பது “இயல்பாகவே”, “திருமேனி” மற்றும் “தங்கம்” என்ற மூன்று பொருளில் வந்துள்ளது. நீரில் சென்று நீர் கலந்தால் பிரித்து அறிய இயலாதது போன்று, இவன் ஒளியும் அவற்றின் ஒளியும் ஒன்றாகக் கலந்து நிற்கின்றன.

வ்யாக்யானம் - (திருமாலே) இதுவுமொரு சேர்த்தியழகு இருக்கிறபடி. “அகலகில்லேன்” என்று பிரியமாட்டாமலிருக்கிற பிராட்டியும், ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞானான நீயும் கூட விசாரித்து இதுக்கு ஒரு போக்கடி அருளிச்செய்ய வேணும். இன்று அநுபவிக்கப்புக இவர், “என்று மோரியல்வினர் என நினைவரியவர்” என்பர்; நித்யாநுபவம் பண்ணுமவர்கள், “பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில் யாம்” என்றே பயிலாநிற்பர்கள் ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞானவன் தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியனாயிருக்கும்; ஆக, இப்படி இன்று அநுபவிக்கப்புக இவரோடு, நித்யாநுபவம் பண்ணுகிறவர்களோடு, அவன் தன்னோடு வாசியில்லை இஸ்ஸம்சயம் அநுவர்த்திக்கைக்கு. தமக்கு இந்த ஸம்சயம் அறுதியிடவொண்ணாதாப்போலே அவர்களுக்கும் என்றிருக்கிறார். (கட்டுரையே) சொல்லவேணும் என்றபடி.

விளக்கம் - (திருமாலே) - மஹாலக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்தபடி உள்ளதும் ஒரு சேர்த்தியழகு அல்லவோ? திருவாய்மொழி (6-10-10) – அகலகில்லேன் - என்பதற்கு ஏற்ப உன்னை விட்டுப் பிரியாமல் உள்ள பெரியபிராட்டியும், அனைத்தும் அறிந்த நீயுமாகச் சேர்ந்து நின்று எனது ஐயத்தைக் குறித்து விசாரித்து, அதனைப் போக்கவேண்டும். அதாவது, “உங்களால் கூட எனது சந்தேகத்திற்குச் சரியான பதில் உரைக்க இயலாது, அத்தகைய மேன்மையானது உனது திருமேனி அழகு” என்பது ஆழ்வாருடைய அபிப்பிராயம் ஆகும். இன்று வந்து அநுபவிக்கப் புகுந்த ஆழ்வாருக்கு அல்லவோ இதனை உறுதிபட உரைக்க இயலாது, ஆனால் அவனை எப்போதும் அநுபவித்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகளாலும், அனைத்தும் அறிந்த அவனாலும் நிச்சயித்துக் கூற இயலும் என்பதால் அடுத்து அருளிச்செய்கிறார். அதாவது இப்போது அநுபவிக்க வந்த நம்மாழ்வார், திருவாய்மொழி (1-1-6) - என்று மோரியல்வினர் என நினைவரியவர் - என்பார்; எப்போதும் அவனை அநுபவித்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகள் கூட “முன்பு கண்டறிந்த திருமுகமாக உள்ளது, எங்கு பார்த்தோம்” என்று வியந்தபடி, பெரியதிருமொழி (8-1-9) – பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில் யாம் - என்பதற்கு ஏற்ப திகைத்து நிற்பர்; அனைத்தையும் அறிந்தவனாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளபோதிலும், திருவாய்மொழி (8-4-6) – தனக்கும் தன் தன்மையறிய அறியனாய் - என்பதற்கு ஏற்ப இருப்பான். ஆகவே இந்தச் சந்தேகங்களைப் பொறுத்தவரையில், இன்று அவனை அநுபவிக்க

வந்த நம்மாழ்வார், எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகள், அனைத்தும் அறிந்த அந்த ஸர்வேச்வரன் என்று யாருக்கும் வேறுபாடு இல்லாமல் நிலைத்து நின்று தொடர்கிறது. தனக்கு இந்த ஐயத்திற்கான விடையை உறுதிபடி உரைக்க இயலாதது போன்றே, அவர்களுக்கும் உள்ளது என்று நிற்கிறார். (கட்டுரையே) பதில் உரைக்கவேண்டும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 36)

31. ஆண்டுகள் நாள் திங்களாய் நிகழ் காலம் எல்லாம் மனமே!

ஈண்டு பல்யோனிகள் தோறு உழல்வோம் இன்று ஓர் எண்ணின்றியே

காண்தகு தோள் அண்ணல் தென் அத்தியூரர் கழலிணைக்கீழ்

பூண்ட அன்பாளன் இராமானுசனைப் பொருந்தினமே.

பொருள் - ஸம்ஸாரபந்தம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய இரண்டிற்கும் காரணமாக உள்ள மனமே! பல ஆண்டுகள், பல மாதங்கள், பல நாட்கள் என்றுள்ள காலங்கள் முழுவதிலும் - தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள் என்று பலவாகப் பிறந்தும், இறந்தும் உழல்கின்றோம். இவ்விதம் இன்று வரை நான் எம்பெருமானாரின் திருவடிகள் பற்றிய சிந்தனை இல்லாமல் இருந்தேன். ஆனால் இன்று நடந்தது என்ன? காண்பதற்கு ஏற்ற அகன்ற தோள்களை உடையவனும், நாம் சரணம் புக ஏற்ற எஜமானன் போன்றவனும், “நகரேஷு காஞ்சி” எனப்படும் காஞ்சீபுரத்தில் தானே வந்து ஹஸ்திகிரியில் நின்றவனும் ஆகிய பேரருளானனின் அழகான பொருந்திய திருவடிகளைத் தனது தலைக்கு ஆபரணமாகப் பூண்டு, அவன் மீது இடைவிடாது பக்தி கொண்டவர் எம்பெருமானார் ஆவார். இத்தகைய எம்பெருமானாரிடம் சென்று - உன் அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே - என்று கூறும்படி பொருந்தி நின்றேன்.

அவதாரிகை - லோகத்திலே ஒருவனுக்கு ஒரு நிதி லபித்தால் தன்னுடைய அந்தரங்கனுக்குச் சொல்லுமாப்போலே, இவரும் தம்முடைய பந்தமோஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான மநஸ்ஸை ஸம்போதித்து, “கலாமுஹூர்த்தாதி ரூபமாய்க் கொண்டு வர்த்திக்குங் காலமெல்லாம் தேவாதிதேஹங்கள்தோறும் ஸஞ்சரித்து இவ்வளவும் போந்தோம். இப்போது ஒரு ஸாதநமின்றிக்கே ஸுந்தரபாஹுவாய் நமக்கு உபகாரகரான போரருளாளன் திருவடிகளின் கீழே அங்குத்தைக்கு ஒரு ஆபரணம் போலேயிருந்துள்ள ப்ரேமத்தையுடையரான எம்பெருமானாரைச் சேர்ந்து கொண்டு நிற்கப் பெற்றோம் கண்டாயே!”, என்று சொல்லி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

விளக்கம் - இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் தங்களுக்கு ஒரு பெரிய பொக்கிஷம் கிடைத்தால், அதனைக் குறித்து யாருக்கும் கூறாமல், தனக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்களிடம் மட்டுமே கூறுவர். இது போன்று தனது பந்தம், மோசஷம் ஆகிய இரண்டிற்கும் காரணமாக உள்ள தனது மனதிடம், “பல காலங்களாக வாழும்போது தேவர்கள் உள்ளிட்ட பலவிதமான சரீரங்களில் பிறவி எடுத்து வளர்ந்தபடி இதுவரை இருந்தோம். ஆனால் இப்போது, மற்ற எந்தவிதமான உபாயத்தையும் நாடாமல், அழகான திருத்தோள்கள் கொண்டவனும், தனக்குப் பேருதவிகள் செய்தவனும் ஆகிய பேரருளான் என்னும் வரதனுடைய திருவடிகளில், அங்கு கிடக்கும் ஒரு ஆபரணம் போன்று ப்ரேமை கொண்டவராகிய எம்பெருமானாரை அடையப்பெற்றோம்”, என்று கூறி மகிழ்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆண்டுகள் நாள் திங்களாய் நிகழ்காலமெல்லாம்) “கலா முஹூர்த்தா: காஷ்ட்டாச்ச அஹோராத்ராச்ச ஸர்வச:, அர்த்த மாஸாமாஸாரிதவத் ஸம்வத்ஸரச் ச கல்பதாம்” என்றும், “நிமேஷோ மாநுஷோ யோஸௌ மாத்ராமாத்ர ப்ரமாணத: தைரஷ்டா தசபி: காஷ்ட்டா த்ரிம்சத் காஷ்ட்டா: கலா ஸ்ம்ருதா:; நாடிகாது ப்ரமானேன கலாதசச பஞ்சச, நாடிகாப்யாமதத்வாப்யாம முஹூர்த்தோ த்விஜ ஸத்தம; அஹோராத்ர முஹூர்த்தாம்ஸ்து த்ரிம்சந்மாஸஸ்துதைஸ்ததா, மாஸைர் த்வாதசபிர் வர்ஷ மஹோ ராத்ரம் து தத் திவி” என்றும் சொல்லப்படுகிற ஸர்வகாலமும். ஆண்டுகள் - வத்ஸரங்கள், நாள் - தினம், திங்கள் - மாஸம், நிகழ்தல் - வர்த்தித்தல்.

விளக்கம் - கலா முஹூர்த்தா: காஷ்ட்டாச்ச அஹோராத்திராச்ச ஸர்வச:, அர்த்த மாஸாமாஸாரிதவத் ஸம்வத்ஸரச ச கல்பதாம் - கலை, முஹூர்த்தம், காஷ்ட்டை, அஹோராத்திரம், அர்த்தமாதம், மாதம், வருடம், கல்பம் - என்றும், நிமேஷோ மாநுஷோ யோஸௌ மாத்ராமாத்ர ப்ரமாணாத: தைரஷ்ட்டா தசபி: காஷ்ட்டா த்ரிம்சத் காஷ்ட்டா: கலா ஸ்ம்ருதா:; நாடிகாது ப்ரமானேன கலாதசச பஞ்சச, நாடிகாப்யாமதத்வாப்யாம முஹூர்த்தோ த்விஜ ஸத்தம; அஹோராத்திர முஹூர்த்தாம்ஸ்து த்ரிம்சந் மாஸஸ்துதைஸ்ததா, மாஸைர் த்வாதசபிர் வர்ஷ மஹோ ராத்ரம் து தத் திவி - என்றும் கூறப்படுகின்ற அனைத்து காலங்களிலும் [குறிப்பு - இங்கு கூறப்பட்டுள்ளவை அனைத்தும் காலத்தின் பல்வேறு அளவுகளாகும். அவையாவன - த்வம்சி = 28.8 விநாடிகள், 2 த்வம்சி = 1 நிமேஷா, 2 நிமேஷா = 1 காஷ்ட்டை, 2.5 காஷ்ட்டைகள் = 1 கலா, 5 கலா = 1 சஷணம், 2 சஷணம் = 1 முஹூர்த்தம், 30 முஹூர்த்தங்கள் = 1 அஹோராத்திரம், 15 அஹோராத்திரம் = 1 அர்த்தமாதம், 2 அர்த்தமாதங்கள் = 1 மாதம், 2 மாதங்கள் = 1 ருது, 6 ருதுக்கள் = 1 ஸம்வத்ஸரம் அல்லது வருடம்].

வ்யாக்யானம் - (ஈண்டு பல்யோநிகள் தோறுழல்வோம்) தேவமநுஷ்யாதி ஜாதிகள் ஒவ்வொன்றிலேதானே அநேகமநேகமாக அவாந்தர ஜாதிகளுண்டு, அவையெல்லாவற்றிலும் ஒருக்கால் புகுந்தத்திலே ஒன்பதின்கால் புகுந்து, (மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து) என்கிறபடியே அநாதிகாலமே பிடித்து ஸஞ்சரித்துப் போந்தோம். ஈண்டுதல் - திரளுதல், யோநி - ஜாதி, உழலுகை - தட்டித்திரிகை. (மநமே) பந்தமோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவாய் அறிவுக்கு ப்ரஸர த்வாரமான நீ அறிந்தாயென்று அந்தரங்கமான மநஸ்ஸை ஸம்போதித் தருளிச்செய்கிறார். "ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே, ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி:, ஜீவே துக்காகுலே" என்கிறபடியே இவ்வளவும் ஸஞ்சரித்துப் போந்தோம்.

விளக்கம் - (ஈண்டு பல்யோநிகள் தோறுழல்வோம்) - தேவர்கள், மனிதர்கள் முதலான பல பிறவிகளிலும் பலவிதமான பிறவிகளும் குலங்களும் உண்டு. அவை அனைத்திலும் ஒருமுறை அல்ல, பலமுறை மீண்டும் மீண்டும் புகுந்து பிறந்து. (மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து) - எல்லையற்ற காலமாகப் பிடித்தபடி உழன்று கொண்டுள்ளோம். (மநமே) - ஒருவனுக்கு ஸம்ஸார பந்தம் ஏற்படுவதற்கும், அதிலிருந்து விடுதலை கிட்டுவதற்கும் பொதுவாக எனது மனமே! நீயே உள்ளாய்.

அறிவு ஏற்படுவதற்கான வாசலாகவும் நீயே உள்ளாய். இப்படிப்பட்ட நீ, இதுவரை நான் கூறியபடி உள்ள நிலையை நன்கு அறிவாய். இப்படியாகத் தனது அந்தரங்கமான மனதிடம் கூறியபடி உள்ளார். அஹிர்முத்திய ஸம்ஹிதை - ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே, ப்ராம்யமானே ஸ்வகர்மபி:, ஜீவே துக்காகுலே - இப்படியாக ஸம்ஸாரம் என்ற சக்கரத்தில் சுற்றியபடி உள்ள ஜீவன் - என்பதற்கு ஏற்ப இதுவரை ஸஞ்சரித்தபடி இருந்துள்ளோம்.

வ்யாக்யானம் - (இன்று) இப்போது. (ஓரெண்ணின்றியே) நான் ஒன்றையெண்ணிக் கொண்டிராதே யிருக்க. எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே நான் ஒரு சைதந்ய கார்யத்தையும் பண்ணாதேயிருக்க. (காண்டகு தோளண்ணல்) “ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவ: பரி கோபமா: ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹா:” என்கிறபடியே யிருந்துள்ள திருத்தோள்களை யுடையராய் விந்த்யாடவியில் நின்றும் காஞ்சீபுரத்துக்குத் துணையாக வந்து, “அஹம் ஏவ பரம் தத்வம்” என்று திருக்கச்சிநம்பி முகமாக உபதேசித்த உபகாரகனாய். (தென்னத்தியூரர்) தர்சநீயமாய். “நகரேஷு காஞ்சீ” என்னப்பட்ட காஞ்சீ நகரத்திலே, “ஸ்ரீஹஸ்தி சைல சிகரோஜ்வல பாரிஜாதம்” என்று தாமே யருளிச்செய்யும்படி ஹஸ்திகிரியிலே யெழுந்தருளி யிருந்து, வகுத்த சேஷியான பேரருளாளப் பெருமாளுடைய. (கழலிணைக் கீழ்) பாவநத்வ போக்யத்வங்களுக்கு பரஸ்பர ஸத்ருசமான திருவடிகளின் கீழே.

விளக்கம் - (இன்று) - இப்போது. (ஓரெண்ணின்றியே) நான் எதனையும் ஆழ்ந்து சிந்திக்காமல், எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளில் புத்தி அறிந்து எந்தவிதமான செயல்களையும் செய்யாமலும் இருக்க. (காண்டகு தோளண்ணல்) - இராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டம் (3-14) - ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவ: பரி கோபமா: ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹா: - (அனுமன் இராமனிடம் கேட்பது) நீண்டிருப்பவையும், அழகுடன் திரண்டுள்ளவையும், உலக்கை போன்றுள்ளவையும், அனைத்து ஆபரணங்கள் மூலம் மறைக்கப்பட வேண்டியவையும் ஆகிய திருக்கரங்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அழகான திருத்தோள்கள் கொண்டவனாகவும், விந்த்ய மலைப்பகுதிகளிலிருந்து காஞ்சீபுரம் வரை வழித்துணையாக வந்தவனும், அஹம் ஏவ பரம் தத்வம் - நானே உயர்ந்த தத்வம் ஆவேன் - என்று ஸ்வாமி

திருக்கச்சிநம்பிகள் மூலமாக உபதேசித்துப் பேருதவி செய்தவனும். (தென்னத்தியூரர்) - காண்பதற்கு மிகவும் அழகாக, நகரேஷு காஞ்சி - நகரங்களில் சிறந்தது காஞ்சி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான காஞ்சிபுரத்தில், ஸ்ரீஹஸ்தி சைல சிகரோஜ்வல பாரிஜாதம் - அத்திகிரி மலையின் உச்சியில் காணப்படும் ஒளி வீசும் பாரிஜாதம் - என்று எம்பெருமானாராகிய தானே அருளிச்செய்யும்படியான காஞ்சிபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்து, அனைவருக்கும் இயற்கையாகவே எஜமானனாகிய வரதனுடைய. (கழலிணைக் கீழ்)- புனிதத்தன்மை மிக்கது, இன்பம் அளிக்கவல்லது என்பதாகிய பொருந்திய இரண்டு திருவடிகளின் கீழ்.

வ்யாக்யானம் - (பூண்டவன்பாளன்) சிரோ பூஷணமான திருவபிஷேகத்தை அலங்கரிக்கு மவர்களைப்போலே, தம்மாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட பக்தி ப்ரகர்ஷத்தை யுடையரான. (இராமாநுசன்) எம்பெருமானாரை. (பொருந்தினமே) “உன்னடக்கீழ்மர்ந்து புகுந்தேனே” என்றும், “ராமானுஜ பதச்சாயா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பொருந்திவிட்டோம் கண்டாயே! என்று தாம் பெற்ற வாழ்வுக்கு ஹர்ஷித்துக் கொண்டு நின்றாராய்த்து.

விளக்கம் - (பூண்டவன்பாளன்) - தலையில் அழகான ஆபரணங்கள் அணிந்து கொண்டு அலங்கரித்துக் கொள்பவர்கள் போன்று, அந்தத் திருவடிகளில் தனது பக்தி என்பதைக் கொண்டு அலங்கரித்தபடி உள்ளவரும், அதனால் மகிழ்ந்தபடி உள்ளவரும் ஆகிய. (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானார். (பொருந்தினமே) - திருவாய்மொழி (6-10-10)- அடக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன் - என்றும், ராமானுஜ பதச்சாயா - எம்பெருமானாருடைய திருவடி நிழல் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அண்டி நின்று, அவருடன் பொருந்திவிட்டோம் என்பதைக் கண்டாயா? இப்படியாகத் தாம் பெற்ற வாழ்வைக் கண்டு மகிழ்ந்து நின்றார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்